

JULIETTE

Nu mă mai trezesc ȕipând. Nu mi se mai face rău când văd sânge. Nu mai tresar când trag un foc de armă.

N-am să-mi mai cer vreodată iertare că încerc să supraviețuiesc.

Și totuși...

Sar deodată la auzul unei uși trântite. Îmi înăbuș un icnet, mă întorc și, din obișnuință, îmi duc mâna pe mânerul pistolului care atârână într-o parte, vârat în toc.

— J, avem o problemă gravă.

Kenji se uită la mine chiorăș, cu mâinile în șold și tricoul întins la maximum peste pieptul său. Acesta e Kenji cel furios. Kenji cel îngrijorat. Au trecut 16 zile de când am preluat conducerea Sectorului 45 – de când m-am autoîncoronat comandantul suprem al Restaurației – și, de atunci, a fost liniște. O liniște îngrijorătoare. Zi după zi mă trezesc cuprinsă de o senzație de semi-groază, semi-entuziasm, așteptând cu nerăbdare inevitabilele misive din partea națiunilor inamice care îmi vor contesta autoritatea și vor declara război împotriva noastră – iar acum, în sfârșit, se pare că acel moment a sosit. Așa că inspir adânc, îmi trosnesc gâtul și mă uit în ochii lui Kenji.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Kenji strânge din buze. Ridică privirea înspre tavan.

— Deci, OK, primul lucru pe care trebuie să-l știi e că nu e vina mea, bine? Încercam doar să dau o mână de ajutor.

Șovăi. Mă încrunt.

— Ce?

— Vreau să zic, știam că nătăflețul ăsta se dă în vânt după melodrame, dar asta frizează ridicolul...

— Scuze... ce? Iau mâna de pe pistol; simt cum trupul mi se relaxează. Kenji, despre ce vorbești? Asta nu-i despre război?

— Război? Poftim? J, nu ești atentă? În clipa asta, iubitul tău trece printr-o criză de isterie și trebuie să te ocupi de fundul lui înainte s-o fac eu.

Răsuflu, iritată.

— Pe bune? Iarăși cu prostiile astea? Dumnezeuule, Kenji! Îmi scot tocul de la spate și-l arunc pe pat. Ce-ai mai făcut de data asta?

— Vezi? zice Kenji, arătând cu degetul spre mine. Vezi? De ce mă judeci atât de repede, ei, prințeso? De ce presupui că *eu* sunt cel care a greșit cu ceva? De ce eu? Își încrucișează brațele la piept și-și coboară glasul. Și știi, de fapt, îmi doream de ceva timp să discutăm despre asta, întrucât simt că, în calitate de comandant suprem, nu poți să umbli cu favoritisme în halul ăsta, dar e limpede că...

Kenji înlemnește brusc.

Auzind scârțâitul ușii, ridică din sprâncene; un clic delicat și ochii i se fac mari; un foșnet și, dintr-odată, țeava unui pistol e lipită de ceafa lui. Kenji se holbează la mine și nu scoate niciun sunet în timp ce rostește pe mutește cuvântul *psihopat*, iar și iar.

Psihopatul în cauză îmi face cu ochiul de unde se află, zâmbindu-mi ca și cum nu e cu puțință să-l amenințe cu pistolul pe prietenul nostru comun. Îmi înăbuș un râset.

— Haide, zice Warner, încă zâmbind. Te rog să-mi spui exact cum anume te-a dezamăgit în calitate de conducătoare.

— *Hei...* Kenji ridică brațele, predându-se în glumă. N-am spus niciodată că m-ar fi dezamăgit, bine? În mod categoric exagerezi...

Warner îl lovește pe Kenji cu pistolul în cap.

— Tâmpitule!

Kenji se răsucește și smulge pistolul din mâna lui Warner.

— Ce naiba ai, omule? Credeam că suntem prieteni.

— Eram, zice Warner rece. Până ce te-ai atins de *părul* meu.

— M-ai rugat să te tund...

— N-am zis nimic de genul ăsta! Te rugasem să-mi scurtezi vârfurile!

— Și fix asta am făcut!

— *Astea*, se răstește Warner, întorcându-se ca să pot analiza pagubele, nu sunt vârfuluri scurtate, cretin incompetent ce...

Knesc. Ceafa lui Warner e o harababură ciuntită de păr inegal; smocuri întregi au fost rase.

Kenji se face mic în timp ce-și privește opera. Își drege vocea.

— Ei bine, zice el, vârându-și mâinile în buzunar. Vreau să zic... În fine, omule, frumusețea e subiectivă...

Warner îndreaptă alt pistol spre el.

— Hei! strigă Kenji. N-am de gând să tolerez această relație abuzivă, OK? Îndreaptă un deget spre Warner și adaugă: N-am fost de-acord cu rahatul ăsta!

Warner îi aruncă o privire urâtă și Kenji dă înapoi, ieșind cu spatele din cameră înainte ca Warner să aibă ocazia de a reacționa; și atunci, tocmai când răsuflu ușurată, Kenji își vâără capul din nou pe ușă și zice

— De fapt, cred că tunsoarea asta arată drăguț iar Warner îi trănțește ușa în față.

Bun venit în noua mea viață în calitate de comandant suprem al Restaurației!

Warner stă în continuare cu fața spre ușa închisă în timp ce respiră adânc, alungându-și tensiunea din umeri, și pot să văd mai bine dezastrul produs de Kenji. Părul des, superb, auriu al lui Warner – o trăsătură caracteristică a frumuseții lui – a fost slujit de două mâini neîndemânaticе.

Un dezastru.

— Aaron, zic eu pe un ton blând.

Își lasă capul în jos.

— Vino-aici!

Se întoarce, uitându-se la mine cu coada ochiului de parcă a făcut ceva de care îi este rușine. Iau pistoalele de pe pat și-i fac loc lângă mine. Se lasă pe saltea cu un oftat trist.

— Arăt oribil, zice el încet.

Clatin din cap, zâmbind, și-i ating obrazul.

— De ce l-ai lăsat să te tundă?

Abia atunci Warner se uită la mine; ochii îi sunt rotunzi și verzi și nedumeriți.

— Mi-ai spus să petrec timpul cu el.

Râd.

— Așa că l-ai lăsat pe Kenji să te tundă?

— Nu l-am lăsat *să mă tundă*, mă contrazice el, încrunându-se. A fost – șovăie – un gest de camaraderie. A fost un act de încredere pe care am văzut că-l practică soldații mei. În orice caz, continuă el, întorcându-și capul, nu e ca și cum sunt vreun expert în legarea prietenilor.

— Ei bine, zic eu, noi suntem prieteni, nu-i așa?

Auzind asta, zâmbește.

— Și? îl înghiontesc eu. A fost bine, nu-i așa? Înveți să fii mai amabil cu oamenii.

— Da, păi, nu vreau să fiu mai amabil cu oamenii. Nu mi se potrivește.

— Ba eu cred că ți se potrivește foarte bine, îl contrazic, radiind. Ador când ești amabil!

— Așa spui tu. Aproape că râde. Dar, iubire, să fiu amabil nu-mi vine în mod firesc. Va trebui să ai răbdare cu progresul meu.

Îi iau mâna într-a mea.

— Habar n-am despre ce vorbești. Cu mine ești extrem de amabil.

Warner clatină din cap.

— Știu că ți-am promis că mă voi strădui să fiu mai de treabă cu prietenii tăi – și voi continua să depun acest efort –, dar sper că nu te-am făcut să crezi că sunt capabil de un lucru imposibil.

— Ce vrei să spui?

— Doar că sper că nu te voi dezamăgi. S-ar putea, dacă sunt împins, să pot fi în stare să generez un oarecare nivel de cordialitate, dar trebuie să știi că n-am niciun interes să mă port cu toată lumea așa cum mă port cu tine. *Asta*, continuă el, atingând aerul dintre noi, e excepția de la o regulă foarte dură. Își coboară privirea pe buzele mele; mâna i s-a mutat pe gâtul meu. *Asta*, zice el blând, e foarte, foarte neobișnuit.

Mă opresc

mă opresc din respirat, vorbit, gândit...

De-abia m-a atins și inima mi-a luat-o la goană; amintirile se ciocnesc deasupra mea, fierbându-mă în valuri: greutatea trupului său peste al meu; gustul pielii lui; căldura atingerii lui și respirațiile lui scurte și lucrurile pe care mi le-a spus doar pe întuneric.

Venele-mi sunt invadate de fluturi și îi scot cu forța de-acolo.

Toate astea sunt încă noi, atingerea lui, pielea lui, mirosul lui, atât de noi, atât de noi și atât de incredibile...

Îmi zâmbește și lasă capul într-o parte; îi imit mișcarea și, cu o respirație scurtă, buzele i se întredeschid și eu stau nemișcată, cu plămânii căzuți pe jos, bâjbâind după cămașa lui și după ceea ce urmează, când el spune

— Știi, va trebui să mă rad în cap

și se retrage.

Clipesc și încă nu mă sărută.

— Și sper din tot sufletul, continuă el, că mă vei iubi în continuare când mă întorc.

Apoi se ridică și pleacă, iar eu număr pe degetele de la o mână câți oameni am ucis și mă minunez la cât de puțin mi-a fost de ajutor să nu cedez în prezența lui Warner.

Încuviințez o dată din cap în timp ce el îmi face semn cu mâna, îmi adun bunul-simț de unde l-am lăsat și mă trântesc pe spate în pat. Capul mi se învâрте și complicațiile războiului și păcii îmi apasă gândurile.

Nu m-am gândit nicio clipă că va fi *ușor* să fiu conducătoare, însă m-am gândit totuși că va fi mai ușor decât asta:

Pun la îndoială în fiecare clipă deciziile pe care le-am luat. Sunt extrem de surprinsă de fiecare dată când un soldat face ce-i spun. Și sunt din ce în ce mai îngrozită că noi – că *eu* – va trebui să ucidem mult, mult mai mulți oameni înainte ca lumea să se liniștească. Deși sunt de părere că tăcerea, mai mult decât orice altceva, e cea care m-a zdruncinat.

Au trecut 16 zile.

Am ținut discursuri despre ceea ce urmează, despre planurile noastre de viitor; am organizat comemorări pentru sufletele pierdute în luptă și ne descurcăm cu promisiunile de a implementa schimbări. Castle s-a ținut de cuvânt și s-a pus deja pe treabă, încercând să rezolve problemele legate de agricultură, irigații și, cel mai urgent, cum să-i mute cât mai bine pe civili din complexurile de locuințe. Însă va fi o treabă care se va desfășura în etape; va fi o tranziție lentă și atentă – o luptă pentru Pământ care s-ar putea să dureze un secol. Cred că înțelegem cu toții asta. Și dacă civilii ar fi singurii pentru care ar trebui să-mi fac griji, n-aș mai fi atât de îngrijorată. Însă îmi fac griji

deoarece știu prea bine că nu vom putea face mai nimic pentru a repara lumea asta dacă ne petrecem următoarele decade războindu-ne.

Chiar și-așa, sunt pregătită să lupt.

Nu că mi-aș dori asta, dar voi merge cu bucurie la război dacă asta e ceea ce trebuie să fac pentru a schimba lucrurile. Aș vrea eu să fie atât de simplu! În momentul de față, cea mai mare problemă a mea e, de asemenea, și cea mai bulversantă:

Într-un război e nevoie de dușmani, și se pare că eu nu găsesc niciunul.

În cele 16 zile de când l-am împușcat pe Anderson în cap nu m-am confruntat cu nicio opoziție. N-a încercat nimeni să mă aresteze. Nu m-a contestat niciun alt comandant suprem. Din cele 554 de sectoare rămase numai pe acest continent, nici măcar unul nu a dezertat, nu a declarat război sau nu m-a vorbit de rău. Nimeni n-a protestat; oamenii nu s-au revoltat. Din cine știe ce motiv, Restaurația a intrat în joc.

Se prefacă.

Și asta mă contrariază profund.

Ne aflăm într-un impas straniu, suntem captivi într-un stat neutru când eu îmi doresc cu disperare să fac mai multe. Mai multe pentru oamenii din Sectorul 45, pentru America de Nord și pentru întreaga lume. Însă această tăcere bizară ne-a descumpănit pe toți. Eram convinși că, odată ce Anderson era mort, ceilalți comandanți supremi se vor răzvrăti... Că le vor porunci armatelor lor să ne distrugă... Să mă distrugă. În schimb, conducătorii lumii ne-au dat de înțeles că suntem insignifianți: ne ignoră așa cum ar face cu o muscă enervantă, prinzându-ne

sub un pahar unde suntem liberi să bâzâim de colo-colo, lovind cu aripile frânte în pereți atât cât mai avem oxigen. Sectorul 45 a fost lăsat să facă ce-l taie capul; ni s-a oferit autonomie și puterea de a revizui infrastructura sectorului nostru fără a întâmpina piedici. Toate celelalte locuri – și toți ceilalți oameni – se prefac că nu s-a schimbat nimic în lume. Revoluția noastră s-a desfășurat într-un neant. Victoria noastră ulterioară a fost redusă la ceva atât de mic, încât s-ar putea nici să nu existe.

Jocuri ale minții.

Castle e mereu activ, vizitând și oferind sfaturi. A fost sugestia lui să nu stau degeaba – să preiau conducerea. În loc să aștept neliniștită și defensivă o reacție, ar trebui să dau o mână de ajutor, a spus el. Ar trebui să-mi fac cunoscută prezența. Să-mi cer drepturile, a spus el. Să iau un loc la masă. Și să încerc să formez alianțe înainte să lansez atacuri. Să intru în legătură cu ceilalți cinci comandanți supremi din lume.

Deoarece se prea poate să vorbesc în numele Americii de Nord – dar cum rămâne cu restul lumii? Cum rămâne cu America de Sud? Cu Europa? Asia? Africa? Oceania?

Organizează o conferință internațională a conducătorilor, a spus el.

Discută.

Vezi mai întâi dacă poți obține pace, a zis el.

— Probabil că mor cu toții de curiozitate, mi-a spus Castle. O fată de 17 ani care a preluat conducerea Americii de Nord? O adolescentă care l-a ucis pe Anderson și s-a autodeclarat conducătoarea acestui continent?

Domnișoară Ferrars – presupun că ești conștientă că ai un mare avantaj acum! Folosește-l!

— Eu? am făcut, uluită. Ce avantaj am?

Castle a oftat.

— Ești, fără doar și poate, extrem de curajoasă pentru vârsta ta, domnișoară Ferrars, dar mă întristează să văd că tinerețea ta e atât de inextricabil legată de lipsa ta de experiență. Am să încerc să ți-o zic pe șleau: ai o forță supraomenească, o piele aproape invincibilă, o atingere letală, doar 17 primăveri și l-ai doborât de una singură pe despotul acestei națiuni. Și totuși, te îndoiești c-ai putea fi capabilă de a intimida această lume?

M-am strâmbat.

— Obiceiuri vechi, Castle, am spus încet. Obiceiuri proaste. Ai dreptate, firește. Firește c-ai dreptate.

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare.

— Trebuie să înțelegi că această tăcere unanimă, colectivă, din partea inamicilor tăi nu e o simplă coincidență. Fără doar și poate au luat legătura unii cu alții – fără doar și poate s-au pus de acord asupra acestei abordări –, întrucât așteaptă să vadă care va fi următorul tău pas. A clătinat din cap și a adăugat: Ți așteaptă următoarea mișcare, domnișoară Ferrars. Te implor să faci o alegere bună.

Așa că învăț.

Am făcut după cum mi-a sugerat și acum trei zile am trimis vorbă prin Delalieu și i-am contactat pe ceilalți cinci comandanți supremi ai Restaurației. I-am invitat să mi se alătore aici, în Sectorul 45, luna viitoare, pentru o conferință a conducătorilor internaționali.

Cu doar un sfert de oră înainte să dea buzna Kenji în camera mea, promisem prima confirmare.

Oceania a spus da.

Și nu sunt sigură ce înseamnă asta.